

ÎNCHEIERE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Pareniuc Vera,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Pareniuc Vera împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Edineț cu privire la anularea ordinului privind încetarea raportului de serviciu, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la muncă, unei recompense, indemnizației unice, repararea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 13 octombrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Pareniuc Vera, casată parțial hotărârea Judecătoriei Edineț din 27 aprilie 2016 și în partea casată emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii, în rest hotărârea Judecătoriei Edineț din 27 aprilie 2016 fiind menținută,

c o n s t a t ă :

La 07 decembrie 2015, Pareniuc Vera a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Edineț cu privire la anularea ordinului de încetare a raportului de serviciu și restabilirea în funcție.

În motivarea acțiunii a invocat că în baza hotărârii Judecătoriei Edineț din 26 octombrie 2015, prin ordinul IFS mun. Edineț nr. 31 din 02 noiembrie 2015 a fost restabilită în funcția de inspector superior al DAF, SAC al IFS pe raionul Edineț în temeiul art. 89 Codul muncii.

Sușține că la 02 noiembrie 2015 a început lucrul, iar peste 3 zile, la 04 noiembrie 2015, prin ordinul nr. 32 a fost eliberată din funcția ocupată în temeiul art. 62 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Consideră, că ordinul nr. 32 din 04 noiembrie 2015 este ilegal și urmează a fi anulat, întrucât prin sentința Judecătoriei Edineț din 09 martie 2005 a fost condamnată în baza art. 330 alin (1) CP RM, iar prin decizia Curții de Apel Bălți din 01 iunie 2005 a fost casată sentința primei instanțe, fiind pronunțată o nouă hotărâre prin care dânsa a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 324 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea unei sancțiuni sub formă de amendă în mărime de 1 000 u.c,

cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 3 ani, decizie care a fost pusă ca bază la emiterea ordinului nr. 7 din 08 august 2005 de către conducerea IFS, prin care contractul individual de muncă a fost încetat în temeiul art. 82 lit. e) din Codul muncii – în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de aplicare a pedepsei penale salariatului, prin hotărârea instanței de judecată care exclude posibilitatea de a continua munca la unitate de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

Relevă că ulterior, a depus cerere de revizuire, iar prin decizia Curții Supreme de Justiție din 24 februarie 2015, cererea de revizuire a fost admisă, fiind anulate integral hotărârile instanțelor ierarhic inferioare și dispusă achitarea ei de incriminarea infracțiunii din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii, prin ce a fost recunoscută condamnarea sa ilegală, argumente invocate și în hotărârea Curții Europene pentru Drepturile Omului, care a examinat cazul său și a constatat violarea art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Menționează Pareniuc Vera că la 22 mai 2015 s-a adresat cu o cerere către IFS pe raionul Edineț solicitând restabilirea în funcția deținută până la condamnare, însă prin răspunsul nr.55-1/1936 din 29 mai 2015, IFS pe raionul Edineț i-a refuzat.

Drept urmare, s-a adresat în instanța de judecată, iar prin hotărârea Judecătoriei Edineț din 26 octombrie 2015 a fost restabilită în funcția deținută anterior - inspector fiscal superior al secției administrare fiscală al Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Edineț, cu anularea ordinului nr.7 din 08 august 2005 și cu nulitatea înscrisului în carnetul de muncă.

Cu toate acestea însă, la 04 noiembrie 2015, repetat a fost eliberată din funcția ocupată pe motiv că raportul de serviciu a fost încetat în circumstanțele ce nu depind de voința părților, în legătură cu împlinirea vârstei necesare obținerii dreptului la pensie pentru limita de vârstă, în baza art. 62 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Astfel, invocând prevederile art. 42 alin. (5) și art. 62 alin. (1) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008, susține că a obținut dreptul la pensie pentru limită de vârstă la data de 03 august 2013, și doar la această dată angajatorul a fost în drept să înceteze raporturile de muncă cu dânsa, însă întrucât la data de 03 august 2015 dânsa nu activa din motiv că a fost condamnată și eliberată din funcție, angajatorul a încetat raporturile de muncă după restabilirea ei în funcție, și anume la 04 noiembrie 2015, ceea ce contravine legii.

Mai mult ca atât, în temeiul art. 42 alin. (5) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, dânsa la împlinirea vârstei necesare pentru obținerea dreptului la pensie pentru limita de vârstă a avut dreptul să continue activitatea prin încheierea contractului de muncă cu termen determinat, însă administrația IFS Edineț a emis ordinul din 04 noiembrie 2015 privind încetarea relațiilor de muncă fără a-i propune încheierea unui astfel de contract.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 42, 62 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008.

Solicită, anularea ordinului privind încetarea raportului de serviciu nr. 42 din 04 noiembrie 2015, și restabilirea ei în funcția deținută anterior – inspector fiscal superior al secției administrare fiscală al IFS pe raionul Edineț.

La data de 04 februarie 2016 Pareniuc Vera a depus o cerere de completare a temeiului acțiunii și concretizare a pretențiilor, invocând că IFS pe raionul Edineț urmează să-i achite salariul ratat, care l-a primit pentru încetarea neîntemeiată a raporturilor de serviciu, începând cu 04 noiembrie 2015 și până la emiterea hotărârii de restabilire în funcție.

Indică că salariul de funcție constituie suma de 4 670 lei compus din salariul de bază 4 420 lei și gradul de clasificare 250 lei.

La fel, consideră, că IFS pe raionul Edineț urmează să compenseze prejudiciul moral care i-a fost cauzat și a cărui mărime o estimează în sumă de 23 350 lei (cinci salarii mediul lunar), ținând cont de suferințele morale și psihice suportate timp de 10 ani de condamnare ilegală și luând în considerație faptul că peste 2 zile după restabilirea în funcție de către instanța de judecată din nou a fost concediată de către administrația IFS pe raionul Edineț.

Totodată, consideră că în împrejurările care au avut loc este imposibil de a-și continua activitatea în cadrul IFS Edineț fapt pentru care potrivit art. 90 alin. (4) din Codul muncii urmează a fi încasat în beneficiul său o recompensă în mărime de cinci salarii medii lunar ce constituie 23 350 lei.

Mai indică Pareniuc Vera că la data de 04 noiembrie 2015 a depus o cerere către administrația IFS Edineț, solicitând calcularea și achitarea indemnizației unice conform art. 42 alin. (3) al Legii nr. 158 din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

La aceeași dată, a fost emis ordinul nr. 32, prin care raporturile de serviciu între dânsa și IFS pe raionul Edineț au fost încetate în legătură cu împlinirea vârstei necesare obținerii dreptului la pensie pentru limita de vârstă, iar prin punctul 2 al ordinului respectiv fiind dispusă achitarea indemnizației unice în proporție de 15% din salariul funcție pentru 31 ani deplin de activitate în serviciul public.

Nefiind de acord cu calcularea vechimii de muncă de activitate în serviciul public de 31 de ani, la data de 03 decembrie 2015, s-a adresat IFS raionul Edineț solicitând calcularea indemnizației unice pentru 42 de ani de activitate în serviciul, însă prin răspunsul nr. 55-1/3 din 04 ianuarie 2016, pârâtul i-a refuzat.

Menționează că și-a început activitatea în organele fiscale în august 1974 și activat până la 08 august 2005, când contractul individual de muncă a fost încetat în baza ordinului nr.7, emis de către conducerea IFS pe raionul Edineț, din motivul condamnării cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții.

În context a invocat motive similare celor indicate în cererea de chemare în judecată inițială, iar cu referire la prevederile art. 41 alin. (1/1) lit. d) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public a menționat că IFS pe raionul Edineț neîntemeiat a respins cererea cu privire la calcularea vechimii în serviciul public pentru 42 de ani, fără a calcula perioada absenței forțate de la serviciu din 08 august 2005 (data emiterii ordinului de încetare a raporturilor de muncă) până la 26 octombrie 2015 (data emiterii hotărârii de restabilire în funcție).

Susține că perioada în cauză constituie 11 ani, salariul de funcție lunar după restabilirea în serviciu a fost stabilit în mărime de 420,00 lei, respectiv, suma indemnizației unice care nu i-a fost calculată și achitată pentru 11 ani constituie 7 293,00 lei $(4\,420,00 \times 11) \times 15\%$.

La fel, susține că a suportat cheltuieli pentru asistența juridică, pentru care a achitat suma de 5 000 lei pentru dosarul din 26 octombrie 2015 și pentru dosarul în cauză a achitat suma de 3 000 lei.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. art. 90 și 330 din Codul muncii și prevederile Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Solicită, anularea ordinului nr. 32 din 04 noiembrie 2015, încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la muncă până la data restabilirii reieșind din salariul de 4 420 lei lunar, prejudiciului moral în mărime de 23 350 lei, unei recompense în mărime de 5 salarii medii lunare în sumă de 23 350 lei, indemnizației unice în sumă de 7 292 lei, a cheltuielilor pentru asistența juridică pe cauza civilă nr. 2-551/15 examinată la 26 octombrie 2015 în mărime de 5 000 lei și a cheltuielilor de judecată pe cauza dată în sumă de 3 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Edineț din 27 aprilie 2016, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 octombrie 2016, a fost admis apelul declarat de Pareniuc Vera, casată hotărârea primei instanțe în partea respingerii cerințelor cu privire la încasarea indemnizației unice și a cheltuielilor de judecată, și emisă o nouă hotărâre în această parte prin care cerințele au fost admise, fiind încasat din contul IFS pe raionul Edineț în beneficiul Verei Pareniuc indemnizația neachitată în sumă de 7 293 lei și cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea dosarului civil nr. 2-551/15 în sumă de 5 000 și în legătură cu examinarea litigiului în speță în sumă de 3 000, în rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a remarcat prevederile art. 62 alin. (1) lit. d) și alin. (2) și art. 42 alin. (5) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 și art. 41 alin. (1) din Legea privind pensiile de asigurări sociale de stat care reglementează aspecte ce țin de încetarea raporturilor de serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința părților, garanțiile sociale și vârsta de pensionare.

Subsecvent, în coraport cu materialele pricinii, instanța de apel a stabilit că IFS pe raionul Edineț prin ordinul nr. 31 din 02 noiembrie 2015 a restabilit-o pe Pareniuc Vera în baza hotărârii Judecătoriei Edineț din 26 octombrie 2015 în funcția deținută anterior în conformitate cu prevederile art. 89 din Codul muncii și în decurs de 5 zile de la data restabilirii în funcție, și anume la 04 noiembrie 2015 prin ordinul 32 a elibera-o pe din funcția ocupată pe motiv că raportul de serviciu a fost încetat în circumstanțe ce nu depind de voința părților.

Sub aspectul dat instanța de apel a mai stabilit că prin hotărârea Judecătoriei Edineț din 26 octombrie 2015, a fost anulat ordinul nr. 7 din 08 august 2005 emis de IFS pe raionul Edineț privind încetarea contractului individual de muncă cu Pareniuc Vera cu restabilirea acesteia în funcția ocupată anterior, ceea ce presupune că perioada respectivă se include în vechimea în muncă, astfel, considerându-se că Pareniuc Vera în ultimii 3 ani a activat, iar prin prisma art. 42 alin. (5) al Legii nr. 158-XVI din 04 iulie 2008, perioada de numire în funcție a unei persoane ce a împlinit vârsta obținerii dreptului la pensie pentru limită de vârstă nu poate depăși 3 ani.

Astfel, instanța de apel a constatat că ordinul nr. 32 din 04 noiembrie 2015 „Cu privire la încetarea raporturilor de serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința

părților” este legal și întemeiat iar hotărârea primei instanțe în această parte urmează a fi menținută.

În context, instanța de apel invocând prevederile art. 330 alin. (1) lit. b) și art. 90 alin. (1), (2) și (4) din Codul muncii, care statuează răspunderea angajatorului pentru transferul sau eliberarea nelegitimă din serviciu și obligația angajatorului de a repara prejudiciul cauzat persoanei ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, a considerat că întrucât la caz s-a stabilit legalitatea ordinului nr. 32 din 04 noiembrie 2015, prima instanță corect a respins ca neîntemeiate cerințele Verei Pareniuc ce țin de încasarea salariului pentru lipsei forțată de la serviciu până la data restabilirii, încasarea prejudiciului moral și încasarea recompense de 5 salarii medii lunare.

Totodată, instanța de apel cu referire la prevederile art. 42 alin. (3) și art. 41 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public ce reglementează garanțiile sociale și vechimea în serviciul public, a reiterat că deoarece prin hotărârea judecătorească Edineț din 26 octombrie 2015, a fost anulat ordinul IFS pe raionul Edineț nr. 7 din 08 august 2005 privind încetarea contractului individual de muncă, fiind restabilită Pareniuc Vera în funcția deținută anterior și considerat nul înscrisul nr.16 din carnetul de muncă eliberat acesteia la 14 martie 2000 de IFS pe județul Edineț, iar prin ordinul nr.31 din 02 noiembrie 2015 Pareniuc Vera a fost restabilită în funcția deținută anterior începând cu 02 noiembrie 2015, perioada lipsei forțate de la locul de muncă 08 august 2005 - 02 noiembrie 2015 urmează a fi inclusă în vechimea în serviciul public, cu achitarea indemnizației unice în proporție de 15 % în sumă de 7 293 lei.

Iar cu referire la art. 96 alin. (1) Cod civil, Colegiul instanței de apel a evidențiat bonurile de plată seria EP nr. 447235 din 24 iunie 2015 și nr. 447248 din 11 ianuarie 2016 din care rezultă că Pareniuc Vera atât la examinarea litigiului care s-a finalizat cu pronunțarea hotărârii din 26 octombrie 2015 cât și la examinarea litigiului în speță a beneficiat de serviciile avocatului Ivasciuc Antonina achitând sumele de 5 000 lei și respectiv, 3 000 lei, și stabilind că prin hotărârea Judecătorească Edineț din 26 octombrie 2015, instanța nu s-a expus asupra cheltuielilor de judecată suportate de Pareniuc Vera, iar IFS pe raionul Edineț în ambele cauze a pierdut procesul, a considerat necesar de încasa cheltuielile pentru asistența juridică suportate de Pareniuc Vera în volum deplin ca fiind reale și rezonabile, indiferent de faptul că în speță acțiunea se admite parțial.

La 08 decembrie 2016, Pareniuc Vera a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea în care cerințele au fost respinse, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea contestată cu emiterea unei noi hotărâri în această parte prin care cerințele să fie admise integral în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat că în cadrul examinării instanțele ierarhic inferioare au lăsat fără apreciere faptul că angajatorul contrar hotărârii Judecătorească Edineț din 26 octombrie 2015 și a prevederilor art. 89 alin. (3) din Codul muncii, a emis ordinul cu privire la restabilirea dânzei în funcția deținută anterior doar la 02 noiembrie 2015, adică cu 5 zile lucrătoare mai târziu.

Totodată, susține că instanțele judecătorești nu s-au expus asupra faptului că contrar prevederilor art. 62 alin. (1) lit. d) alin. (2) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, potrivit căruia încetarea raporturilor de

serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința părților se poate face în termen de 5 zile lucrătoare de la intervenirea sau aducerea la cunoștință autorității publice a cazului respectiv, la caz, încetarea raporturilor de serviciu s-au produs după expirarea acestui termen, doar la 04 noiembrie 2015, prin ordinul nr. 32, deși, despre faptul că la data restabilirii în funcție dânsa deja împlinise vârsta necesară obținerii dreptului la pensie pentru limită de vârstă, conducerea IFS pe r-nul Edineț cunoștea încă la 29 mai 2015, când prin scrisoarea nr. 55-1/1936 i-a refuzat restabilirea benevolă în funcția deținută până la condamnare.

Mai indică recurenta că prima instanță verificând legalitatea ordinului nr. 32 din 04 noiembrie 2015 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu în circumstanțe ce nu depind de voința părților, nu s-a expus asupra argumentului precum că la momentul emiterii ordinului de concediere, dânsa nu era repusă în drepturi, fiindu-i îngădit accesul la locul de muncă, era în imposibilitate să-și exercite obligațiile de serviciu, fapt ce trezește îndoială existenței raporturilor de muncă în general, iar instanța de apel a respins argumentele invocate în acest sens considerând că relațiile de muncă au apărut odată cu emiterea ordinului de restabilire în funcție indiferent de acțiunile salariatului care în perioada de la restabilire și până la eliberarea din funcție dânsa a fost salarizată.

Concomitent, consideră recurenta că decizia instanței de apel în partea legalității ordinului nr. 32 din 4 noiembrie 2015 nu este argumentată și contravine normelor de drept material, care reglementează raporturile de muncă.

La fel, menționează că pe parcursul celor zece ani de lipsă forțată de la serviciu a suferit modificări nu numai legislația ce reglementează raporturile de muncă, ci și însăși structura, formele de activitate a Serviciului Fiscal de Stat, inclusiv a inspectoratelor fiscale teritoriale, lucru de care angajatorul era obligat să țină cont odată cu restabilirea în serviciu.

Susține că potrivit ordinului IFS pe raionul Edineț nr. 31 din 02 noiembrie 2015, a fost restabilită doar în funcția deținută anterior și nu la locul de muncă precum prevede art. 83 Codul muncii, or, conform art. 10 alin. (2) litera d) din Codul muncii (în redacția Legii 254 din 09 decembrie 2011) angajatorul era obligat să-i acorde munca prevăzută de contractul individual de muncă și un permis nominal de acces la locul de muncă, iar nerespectarea acestei obligațiuni este o încălcare flagrantă a unuia din principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă consfințit în art. 5 lit. o) din Codul muncii.

Mai mult ca atât, relevă că la emiterea ordinului nr. 31 din 02 noiembrie 2015 pârâțul a ignorat prevederile art. 58 alin. (1) Codul Muncii (în redacția Legii nr. 60-XVI din 21 martie 2008), care prevede forma contractului de muncă, inclusiv și celor încheiate până la data intrării în vigoare a Codului muncii, sau din partea pârâțului nu a parvenit nici o propunere privind perfectarea contractului de muncă în formă scrisă, circumstanțe ce pun la îndoială existența contractului individual de muncă, la momentul emiterii ordinului nr. 32 din 04 noiembrie 2015.

În context este de părerea că ordinul IFS raionul Edineț nr. 32 din 04 noiembrie 2015 este ilegal, deoarece prin acest ordin se încetează raporturi de muncă inexistente la momentul emiterii lui, iar concluzia instanței de apel precum că relațiile de muncă au apărut în cazul dânsei, odată cu emiterea ordinului indiferent de acțiunile salariatului, rezultă din interpretarea eronată a legislației muncii.

Cât privește repararea prejudiciului moral și a recompensei, susține că acestea sunt prevăzute de art. 90 alin. (2) și (4) Codul Muncii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 08 decembrie 2016, împotriva deciziei instanței de apel din 13 octombrie 2016, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Pareniuc Vera este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Pareniuc Vera nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Pareniuc Vera asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Pareniuc Vera ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Pareniuc Vera se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva